

La personalitat del Dr. Geli forma part del nostre ahir immediat; el seu treball de metge ha omplert l'espai de quatre generacions d'arbuciençs i ara, als seus 82 anys es troba impossibilitat de transitar pels nostres carrers; per això l'hem anat a veure perquè ens expliqui algunes impressions sobre la ciutadania arbuciença, ell que ha conegut a tanta gent i ha presenciats tants fets de la nostra vila.

-Sí, les cames s'han cansat de tragar-me-, ens diu, i amb una mentalitat clara ens entera de que va arribar a Arbúcies l'any 1923 i que en aquella època l'ocupació de la majoria del poble era l'agrícola i la forestal i que una altra part treballava en les carrosseries i en dues fàbriques tèxtils, sobretot dones. Que es guanyava un jornal diari entre 6 i 8 pessetes, i que quasi no hi havia gent desocupada. Que no es produïen conflictes laborals importants, ja que els caps de colla regulaven els preus i feien els tractes amb els propietaris; i creu que no es deixaven subornar i que per això tenien la confiança dels seus companys de treball; i gairebé no existien situacions de violència entre jornalers, propietaris i autoritats locals. Considera que eren força civilitzats. Però que quan plovia gaires dies seguits, algunes famílies passaven moments de necessitats econòmiques. Existien Germandats de previsió per casos de malaltia, però.

Una bona part de jornalers pagaven la fleca i altres despeses familiars quan cobraven les campanyes o quan venien un porc dels dos que acostumaven criar. Però que, això no obstant, de vegades havien de treballar durant hores de la nit, amb un llum de carbur. Això vol dir que la cosa no marxava pas massa bé.

Mentre el bosc ocupà molts homes, eren freqüents els accidents de treball i les curacions dels mateixos li proporcionaven alguns ingressos que l'ajudaven a viure. Les quotes dels seus abonats eren migrades i les malalties llargues que atenia no les cobrava gaire crescudes perquè veia que no podien pagar molt la majoria de les cases. Que el seu ofici de metge, al principi era molt pesat en haver-se de traslladar a pagès en aquell temps que només hi havia camins de muntanya. Després la cosa ja li va ser més fàcil.

En quan a la mortalitat infantil, ens informa que era nombrosa, deguda especialment al treball pesat de les dones i a la falta d'higiene i pel desconeixement de la medicina preventiva. Ara, diu, els serveis mèdics disposen de mitjans eficaços i es curen i s'eviten moltes dolències que abans no es podia fer.

Acaba dient que està agraït de la gent d'Arbúcies i per medi d'aquesta Revista, dóna les gràcies a tothom per les atencions que ha rebut constantment.

Joaquim Horta Ferrer.